

turde være Tegn paa, at Folk afsone Bøder i særdeles vidt Omfang. — Man kunde gaa forskellige Veje for at søge at raade Bod herpaa. Lovforslaget gaar ud paa at søge at naa en Indskrænkning af de hyppige Afsoninger med Fængsel paa Vand og Brød uden Nødvendighed ved at forhøje Minimum fra 2 Dages Vand og Brød til 4 Dages.

De to sidste Forslag, jeg skal forelægge, Forslag til Lov om Retternes Medvirkning til Optagelse af Bevis i Udlandet m. m. og Forslag til Lov om Ændring i § 164 af Lov om Konkurs af 25de Marts 1872, ere foranledigede ved nogle Konferencer, der i Aarene 1893—94 paa Opfordring fra den nederlandske Regerings Side blev afholdte i Haag af Repræsentanter for de fleste europæiske Stater, og hvis Øjemed var at forhandle Spørgsmaal vedrørende den saakaldte internationale Privatret. Under disse Forhandlinger blev der vedtaget en Del Regler, som sigtede til at tilvejebringe en international Ordning af visse civilprocessuelle Emner. I Efteraaret 1894 fremsatte den nederlandske Regering over for de Stater, der havde deltaget i Konferencen, et Forslag til en international Konvention angaaende dette Punkt. I Slutningen af forrige Aar blev der optaget en Protokol, hvor største Delen af de Magter, der havde sendt Repræsentanter til Konferencen, tiltraadte den nederlandske Regerings Forslag; dog var deriblandt ikke Norge, Sverige og Tyskland, men Norge og Sverige have tiltraadt Konventionen i Begyndelsen af indeværende Aar, og ifølge Meddelelse fra den nederlandske Gesandt har senere ogsaa den tyske Regering erklæret sig villig til at tiltræde. Naar saaledes Danmarks Nabostater træde ind i dette internationale Forhold, bliver det et Spørgsmaal, om ikke ogsaa Danmark bør gøre det samme, og det kan næppe besvares med andet end Ja, idet der, naar man tiltræder disse Bestemmelser, i adskillige Henseender opnaas, med Hensyn til processuelle Handlingers Foretagelse i Udlandet, særlige Goder for danske Undersaatter, hvor disse maatte have Brug derfor. Konventionens Bestemmelser ere i øvrigt til Dels af et saadant Indhold, at Danmark kan tiltræde dem uden Forandring i den bestaaende Lovgivning. Dog er der to Punkter, hvor det ikke kan ske uden Forandring, og det er nemlig med Hensyn til Reglerne for Optagelse af Bevis i Udlandet og med Hensyn til Arrest paa Person. Hvad angaar det første Punkt, er det noget, man meget vel vil kunne indse, at

det ofte kan have Interesse for Personer, som procedere ved danske Retter, til Brug under denne Procedure at faa Bevismidler tilvejebragte fra Udlandet. Den Vej, man der nærmest er henvist til at gaa, er at henvende sig til en Sagfører eller til den danske Konsul i Udlandet for at bede ham søge disse Oplysninger tilvejebragte, hvilket ordentligvis maa ske paa den Maade, at han henvender sig til de Personer, som skulle afgive Bevismateriale, og faar dem til at afgive udenretlige Erklæringer om, hvad de vide; men foruden, at dette i flere Henseender er besværligt, er det indlysende, at ofte ville disse udenretlige Erklæringer ikke kunne have den Betydning, som de vilde have, hvis de vare tilvejebragte i en Ret; det vil imidlertid tit være Tilfældet, at man ikke vil kunne formaa den fremmede Magt til at paalægge sine Dømstole at tilvejebringe disse Bevismidler. Dette tilsigtes afhjulpet ved Konventionen, men for at man skal kunne faa sine Bevismidler tilvejebragte i Udlandet ved de derværende Dømstoles Bistand, maa der efter Konventionen udkræves en Virksomhed fra de danske Retters Side. Initiativet maa tages efter Opfordring fra de paagældende danske Retter, og i saa Henseende mangle vi en Lovbestemmelse. Hovedbestemmelsen i dette Lovforslag gaar da ud paa at give Regler for, hvorledes de procederende Parter og med dem Retterne her i Landet have at forholde sig for at faa tilvejebragt disse Bevismidler i Udlandet. Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa Detaillerne, men indskrænke mig til denne Forklaring af Grunden til dette Lovforslags Fremkomst. — For at Konventionen skal kunne træde i Kraft for Danmarks Vedkommende, maa man naturligvis tiltræde den i dens Helhed, og i den findes der en Bestemmelse om, at hvad Arrest paa Person angaar, maa der i de Lande, der træde ind i Overenskomsten, gælde de samme Regler med Hensyn til personlig Arrest saavel over for Udlændinge som over for Indlændinge. Som bekendt er der nogen Forskel i saa Henseende her i Landet, idet Arrest paa Person uden for Eksekution, hvad danske angaar, kun kan gøres paa Personer, som staa i Begreb med at forlade Landet for bestandigt eller for ubestemt Tid, hvorimod man, naar man har en Fordring paa en Udlænding, kan arrestere ham paa Person, naar Forholdet blot er det, at Sagen kan paatales her ved danske Retter. Lovforslaget gaar ud paa at opstille samme Regler for Udlændinge som for danske, noget, der formentlig ikke turde være nogen